

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.Q., zastoupeného Mgr. Janem Vlkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Římská 14, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, čj. RR/2565/15,**

t a k t o:

- I. Žaloba s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 31. 7. 2015 byla Krajskému soudu v Plzni doručena žaloba, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015, čj. RR/2565/15 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Planá, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 5. 5. 2015, čj. 1556/2014/52/VUP-R2472 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost (ve smyslu § 172 odst. 1 stavebního zákona) umožnit oprávněným úředním osobám vstup do zemědělské stavby na pozemku st.p.č. 8/3 za účelem zjištění, zda uvedená stavba (či změny uvedené stavby) byla provedena v souladu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, zda je užívána k povolenému účelu, či zda neohrožuje život nebo zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost a životní prostředí dle § 132 odst. 3 a § 133 odst. 2 stavebního zákona.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s. ř. s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s., žaloba je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.

Podle § 70 písm. c) s. ř. s., ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 23. 4. 2008, čj. 8 As 40/2007 – 61, k tomuto závěru: „*Se zřetelem na články 12 a 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nelze z přezkoumání rozhodnutí soudem ve správním soudnictví vyloučit rozhodnutí správního orgánu o uložení povinnosti fyzické osobě strpět místní ohledání v bytě užívaném k bydlení touto osobou (§ 54 odst. 1 správního řádu z roku 2004).*“.

Podle § 54 odst. 1 věty první správního řádu, vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě.

Podle § 172 odst. 1 stavebního zákona, pověřený zaměstnanec stavebního úřadu, orgánu územního plánování a orgánu obce, pokud plní úkoly podle tohoto zákona, je oprávněn vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při a) zjišťování stavu stavby a pozemku, b) opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření.

Podle § 172 odst. 5 stavebního zákona, pokud vlastník pozemku nebo stavby bude bránit vstupu oprávněné úřední osobě nebo jí přízvané osobě, může mu stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, umožnění vstupu nařídít. Odvolání proti takovému rozhodnutí nemá odkladný účinek.

Krajský soud dospěl k závěru o paralele mezi § 54 odst. 1 správního řádu a § 172 odst. 1 a 5 stavebního zákona. V obou případech je totiž vlastník povinen strpět úkon správního orgánu (oprávněné úřední osoby).

Výše citovaný názor Nejvyššího správního soudu z roku 2008 byl však později do určité míry korigován, a to rozsudkem kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 As 20-2012 – 33, jehož právní věta zní takto: „*Rozhodnutí ve věci uložení povinnosti strpět ohledání na místě podle § 54 odst. 1 správního řádu z roku 2004, vydané v průběhu správního řízení a adresované účastníku daného řízení, se zpravidla nedotýká přímo těch práv tohoto účastníka, která zakládá hmotné právo, ale zasahuje jen do práv daných pro vlastní vedení řízení. Jako takové je zásadně možno jej podřadit pod výluky ze soudního přezkumu dle § 70 písm. c) s. ř. s.*“.

V textu tohoto rozsudku se první senát vymezil i vůči názoru (viz výše) osmého senátu, když konstatoval: „*Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolával závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, č. j. 8 As 40/2007 - 61. V uvedené věci sice Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu, který žalobu ve věci rozhodnutí o strpění ohledání věci na místě odmítl pro nepřijatelnost, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Učinil tak však v situaci, kdy žalobkyně brojila proti rozhodnutí, kterým jí bylo uloženo strpět ohledání na místě ve všech prostorách bytu, který užívala jako nájemkyně. Žalobkyně ovšem nebyla účastnicí správního řízení o vydání závazného stanoviska týkajícího se nemovitosti, v níž se jí obývaný byt nacházel. Vydaným rozhodnutím o strpění ohledání na místě tak v daném případě mohlo dojít ke zkrácení práva žalobkyně na ochranu obydlí, aniž by žalobkyně měla jakoukoli jinou možnost se proti takovému zásahu do jejích práv bránit. V nynějším případě však bylo uloženo strpět ohledání na místě stěžovateli, který byl účastníkem řízení o udělení licence k provozování energetického zařízení, o jehož ohledání se jednalo. Jako takový má právo napadat*

rozhodnutí ve věci samé, kterým bude uvedené licenční řízení ukončeno. Závěry vyslovené ve stěžovatelském citovaném rozsudku se tak v jeho případě neuplatní.“.

A právě žalobcovo účastenství v hlavním řízení (= řízení o odstranění stavby), v jehož rámci byla jakožto dílčí vydána rozhodnutí prvoinstanční i napadené, bylo rozhodujícím kritériem pro rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby, a to na základě závěru prezentovaného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 As 20-2012 – 33. O tom, že žalobce je účastníkem onoho hlavního řízení o odstranění stavby, které dosud neskončilo, nebylo pochyb, neboť to vyplývalo nejen z rekapitulace rozhodných skutečností obsažené v napadeném rozhodnutí, ale především to učinil nesporným sám žalobce [k tomu srov. čl. I, odst. 1 a 2 žaloby: „**Žalobce je vlastníkem mimo jiné nemovitostí - stavby č.p. 10 na pozemku p.č. 8/3 a tohoto pozemku, k.ú. Pístov a obec Chodová Planá (...) Městský úřad Planá, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“)** vydal dne 5. 5. 2015 pod č. j. 1556/2014/52/VUP-R2472 rozhodnutí, kterým nařídil žalobci umožnění vstupu do nemovitosti žalobce, tedy na pozemek st.p.č.8/3 v katastrálním území Pístov a do stavby č.p. 10 na tomto pozemku, a to v řízení vedeném stavebním úřadem pod sp.zn. VUP/1556/2014/Šu, přičemž vyzval žalobce jako vlastníka stavby k účasti na jednání dne 19. 5. 2015 v místě (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“). (...)“, resp. čl. II, bod 2, odst. 4 žaloby: „Dodnes však běží řízení o odstranění stavby (vnitřní úpravy stavby č.p. 10 na pozemku p.č. 8/3), které je vedeno stavebním úřadem v Plané pod sp.zn. VUP/1556/2014/Šu, ve kterém bylo vydáno touto žalobou napadené rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného.“].

Na základě uvedených skutečností proto **soud žalobu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. [ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. c) s. ř. s.] odmítl.**

Protože řízení o žalobě bylo skončeno procesním rozhodnutím, nemohl se soud zabývat věcnými argumenty obsaženými v žalobě. Za tohoto stavu věci soud nevyzýval žalobce k zaplacení soudního poplatku za žalobu.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. srpna 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková